

Πώς πρέπει στην πραγματικότητα να γίνεται η ψαλμωδία μέσα στο ναό;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Δυστυχώς, σε πάρα πολλούς ναούς μέσα στον κόσμο, οι “ψάλτες”, συνήθως “μεγαλοσχήμονες”, ή μάλλον αμανετζήδες, καθιστούν την άγια λειτουργία τελείως ανυπόφορη για τους ανθρώπους, με τα τόσο ανιαρά μουγκρητά και την τόσο αισχρή αυτοπροβολή τους. Δεν υπάρχει, βέβαια, μόνο ένα “στυλ” ψαλμωδίας που είναι αρεστό στον Θεό, αλλά πολλά και διάφορα. Ωστόσο, δεν είναι τόσο εύκολο να συναντήσει κανείς ούτε ένα από τα καλά είδη που λέμε. Υπάρχουν, δόξα τω Θεώ, αρκετοί ψάλτες που κρατάνε την παράδοση, άνθρωποι σεμνοί και πολύ ευχάριστοι στον Θεό και στους ανθρώπους, αλλά είναι κάπως δύσκολο να τους βρει κανείς.

Ας ελπίσουμε η διοικούσα Εκκλησία να τους επαναφέρει, κάποια στιγμή, στην θέση τους. Το παρακάτω άρθρο εξηγεί πώς θα έπρεπε να γίνονται τα πράγματα μέσα στο ναό, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

A. «Υμνείσθαι φωναίς αισίαις»

α. Η κατάνυξη

Η Εκκλησία ορίζει: η ψαλμωδία να γίνεται με πολλή προσοχή, κατάνυξη και συ-ντριβή. «Μετά πολλής προσοχής και κατανύξεως τας τοιαύτας ψαλμωδίας

προσάγειν τω των κρυπτών εφόρω Θεώ» (Κανών ΟΕ΄ της αγίας ΣΤ΄ Οικουμενικής)

β. Η ήπια φωνή

Η κατάνυξη κάνει τον ιεροψάλτη να υμνεί τον Θεό «φωναις αισίαις», με ήπια φωνή, και όχι με άγριες και απειθάρχητες φωνές και ξελαρυγγιάσματα· «μήτε βοαίς ατάκτοις κεχρήσθαι, καί την φυσιν προς κραυγήν εκβιάζεσθαι» (Κανών ΟΕ΄ της ΣΤ΄).

Ο άγιος Νεκτάριος ο Πενταπόλεως είχε βροντώδη φωνή. Η κατάνυξη του όμως τον έκανε να ψέλνει απαλά. Έλεγε ένας αυτήκοος μάρτυρας: [\(περισσότερα...\)](#)